

Umbrele ciudate ale morții..

Florin-Cezar CĂLIN

Când vântul vieții va-nceta să bată,
-Iar iarba se va vesteji în câmp!
- Vom înțelege, poate, înc-odată!
Că rolul nostru nu-i așa de tâmp.
C-avem menirea-n viață să iubim,
C-o forță uneori neomenească.
- De am putea noi chiar să și uimim!
Arhangheli din suita cea cerească.
- Când vor seca izvoarele și ploi!
Va înceta și sufletu-mi să plângă.
- De-atâta ne-mplinire și nevoi!
În viața asta scurtă și nătângă.
"- Mă văduvește tu de-a mea tristețe!",
Să stau închis în Eu-ți clandestin.
Să nu aflăm ce-nseamnă bătrânețe,
Iar viața s-o trăim mereu din plin.
- Când vom muri cândva ... de gura morții!
Vom înțelege totul pe deplin.
- Și întristați ne-om închina noi sorții!
Că am scăpat cumva de al său chin.
"- Convalescenți ai lumii interlope!",
Noi v-am cedat din toate (mai nimic).
Și tot luând substanțe psihotrope,
- Am devenit al vieții venetic!
Când câinii vor muri de gura lumii,
- Și caii ne vor paște în pustiu!
Vom înțelege că în legea firii,
Avem un rol ... dar nu de vizitiu.
Când visul și dorința vor pieri,
Ca molfăite ele-n gura sorții.
Noi, disperați, cred, ne vom contopi,
Cu umbrele ciudate ale morții.

Brăila, septembrie 2017